

תזונה

קונטרס שבועי בענייני נאולה ומשיח

ביום השבת מתבטלים הרי כל המנגדים נו,
בעילא אפשר אז לפעול שיחי' עמיח נא'!
והא נסוד 9

ערב שבת קודש פ' בראשית
חי' תהא שנת סגולה

לעז

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שיע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

מג' תמוז תשנ"ד עברו 278 עברונות!

**בודאי שאלת את עצמך לא פעם: עד מתי?
אל תסתפק בשאלה בלבד!**

הרבי אומר:

"יה"ר שסוף-כל-סוף ימצאו עשרה מ ישראל ש"יתעשרו"
שהם מוכרחים לפעול אצל הקב"ה, ובודאי יפעלו אצל הקב"ה
... להביא בפועל את הגאולה האמיתית והשלילה"

קונטרס "יהי המלך" יוצא לאור 278 שבועות ברציפות!

הוא מביא אליך מדי שבוע בשבוע את שיהותיו הד',
של הרבי בעניני גאולה ומשיח ושלימות העם והארץ,
מהן שיחות רבות בפרסום ראשון בלה"ק

הבה נתעקש יחד!

- הפץ את הקונטרס בין ידידך, מכריך ומקורבך
- תרום הקדשה על-גבי הקונטרס לזכות יקירך

צור אותנו קישר בטלפונים הבאים:

אריץ הקודש: 840-3153 (04) ארד"ב: 778-6670 (718)

3 דבר מלכות – פרסום ראשון בלה"ק
לשבור את החושך ע"י השמחה / משיחות ש"פ בראשית ה'תשל"א, ש"פ נח ה'תשד"מ

7 זמן הגאולה – פרסום ראשון בלה"ק
משיח לא יפחד מדמוקרטיא / הקשר של הזמן והגאולה

10 מסימני הגאולה

סימני הגאולה שבתקופתנו זו / קטעי שיחות בענין סימני הגאולה

12 ניצוצות של גאולה

נמצאים בהזמן העיקרי של הגאולה / קטעים קצרים מעניני משיח וגאולה

13 וילחום מלחמת ה' - וינצחו! – פרסום ראשון בלה"ק

לא לסמוך על הדתיים / שיחות בענין שלמות העם והארץ

מערכת "יהי המלך"

במסגרת "אגודת חסידי תבד"ה" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"רי מלך המשיח שליט"א
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חילי בית דוד", "ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213, Brooklyn, NY Ave. #38, Kingston 383 • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שביל האמונה 9, קריית-שמואל, חיפה • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@netvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshlach.net/blind

לשבור את הזושר על-ילדי השמחה

• כאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה, אזי יהי ה'קץ שם לחשך", וישוב בשמים ישחק" על כל ה'רגשו גוים ולאומים יהגו" • יכול יהודי לשאול: לכאורה המצב ד"ייעקב הלך לדרכו" הוא ירידה לגבי המצב שלפניו? • ע"כ אומרים לו: כאשר מגיע תחלת הודש מר-חשון, ונפעל אצלו ה"ייעקב הלך לדרכו", הוא יוצא לעולם לעבוד עבודתו – אין לו מה לפחד, כיון שגם אז אני נבראתי לשמש את קוני, ובמילא הקב"ה איתו. ואדבבה – דוקא המעשה הוא העיקר • ב' קטעים בענין "ייעקב הלך לדרכו" – קטע א': תרגום הפשי משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ב') ה'תשל"א – בלתי מוגה, בפרסום ראשון בלה"ק. קטע ב': משיחת ש"פ נח ה'תשד"מ – בלתי מוגה, תרגום הפשי מהנחה שפרשמה ע"י "יעד הנחות התמימים"

כאשר מגיעים מ"מזן שמחתנו" וקוברים ל"ייעקב הלך לדרכו", אפשר לחשוב שמחיל עכשיו זמן עצוב (אומדניקוטי)... אך הרמב"ם אומר, שאחרי כל זה מתחילה עבודה גדולה בשמחה, כאשר נמצאים בחוץ, שהרי כל דבר שיחודי עושה קשור לעבודת ה' – כך זכה הקב"ה את ישראל, כמ"ש "דצה הקב"ה לזכות את ישראל לפיכך הרבה להם תורה ומצות", לכן בכל מצוה שיחודי עושה

ובניתיים" התייגים נראו בארץ": הם עצמם כבר באים ואומרים שהם לא התכוונו בריצות להתגייר, אלא הם רק רצו מסמך ("סעורסיפיקאט"), דירה טובה ומכונית, ואח"כ הוא בעטו!
שזרה הסיבה ל"רגשו גוים ולאומים יהגו".
• מה שמדברים הוא לא סתם להתעוררות, אלא כדי שידעו שמיום ליום המצב נהי יותר גרוע, וכל יום מגיידים, וזה נהי "סטאטוס קוו",
וכבר מתכוונים לגזירה חדשה היל"ת, והלואי שהיא תתבטל לפני שתתפזר להיות ענין הקשור עם מפלגה.

טוענים כלפי: מדוע אתה מריעים על גזירה שהיתה לפני שמונה חדישים, כאשר מבינים כבר גזירה חדשה שעלי' בודאי כבר לא יוכלו לומר שהו הישג עבור ה"דתיים"?
שיידעו, שכל מי שיש בידו לעשות בענין זה באיזה אופן שהוא, מוטל עליו החיוב. הן לגבי כלי ישראל והן לגבי הפיט, לעסוק בוה, ומי שיש בידו למחות צדיך לכה"פ למחותו ושישכחו לגמרי מאלו האומדים שהם הגים באי כח חדת, אלא שייכלו מיד (למחות), וגם באי כח חדת עצמם רואים שהם לא הוליוו כלום עבור זה, ואדבבה . במילא חבל על הזמן ועל הטרחה להתעסק איתם בענין זה, לכן נשיהיו להם כל הדברים הטובים הן מה שמיגיע להם והן מה שלא מגיע להם, אבל בנוגע לבקשה זו (דביטול החוק) שייכלו ישר לממשלה ובתוקף, למרות שאמנם צריך להיות בודאי נעים, ושיחבטנו שיהי' כתוב "גזיר כחלמה",

ולא כפי שאחרים רוצים לכתוב "כפסק הרבנות הראשית", כיון שאח"כ עלולים להעמיד ברבנות הראשית קונסרטיביים ורפורמים, עד אפי' קראים, וזה יחשב להם להישג גדול, ובמילא כשיכתבו שצריך להיות "כפסק הרבנות הראשית", יצא אח"כ מזה גזיר רפורמי וכו', ובפרט שישנם כאלו הטוענים שהקונסרטיביים והרפורמים לגבי המסורת (האורתודוקסית) זה בדוגמת בית שמוציא נבית הלל. ועד"ז בנוגע לקראים, שהרי מדוע שלא יכניסו קראים לרבנות הראשית – הרי הם אחוזים מתורת משה, שלכן הם מנטישים אותם לחוג תנכ"י, ויכול להיות היל"ת שהרבנות הראשית תתפזר להיות "משענת קנה רצוצי".
שהקב"ה יעזור שהיהודים ינסלו את המזירה, ובאופן כפי שלתורה יש כח לכסל את הענין מעיקרא, כשם ש"לכס עוקר את הנוד מעיקרו" (כתובות עד, ב), במילא שיעקרו את כל הענין מעיקרא, ובפסי שגם המוים אונם תפצים בוה, ושיהי' בחסד וברחמים, ויה"ד שזו יעבור בודאי נעים וברדכי שלום.
(תרגום חפשי משיחת ש"פ בראשית (התוועדות ב') ה'תשל"א - בלתי מוגה)

לא לסמוך על הדתיים - ללכת ישר לממשלה ולתבוע "גזר כהלכה"

פרסום ראשון בלשון תקודש - בעריכת מערכת "הי תפלך"

. . תסיון השני שיטנו בתקופתנו הוא ענין המינס:

בני ישראל נמצאים בגלות כבר 19 מאות שנה, ומעולם לא היתה גזירה כזו, שיכריחו והדי לתת גזיר למי שהיא יהודי!

הביאור היחיד מדוע ישנם המינס גורדים שע"פ הלכה אסור לגיירים הוא - כיון ש'גנתקה את מוסדותינו ונשליכה ממנו עבותותינו', רוצים לנתק את החבל המקשר בין בני ישראל להקב"ה [כפי שהוא אמר באותו פרק (ב) בתהילים שהו' ע"ל ה' ועל משיחו", ש"משיחו" (מסבירים המפרשים) הולך על כל בני ישראל הקרויים משיחי ה'] היות וכל זמן שקשורות להקב"ה, אזי 'אתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם חיים" (ואתנו ד, ד), וכל הגזירות מתבטלות, כפי שרואים שהיתה גזירת המן והוא נחל מפלה, ה' היטלר ימ"ש והוא נחל מפלה, במילא מנסים עתה לנתק את החבל המקשר את בני ישראל להקב"ה.

וכן הוהו: ידועות הצרות שישנם מהגרים גורדים שגויירו בנינה, בקפריסין ובקלפורני, וכי, וזה המניע עד כדי כך שמתחילים להשריש אצל לידם בארץ ישראל שגאה לדת ישראל, בתנועה: היתכן שההלכה אומרת שאת פלוגת-בן-פלוגי לא ניתן לגייר והוא נשאר גוי כפי שה' לפי"ג?

ורם טוענים שבהם הם הולכים בדרך הישר, שכיון שהתורה אומרת שאי-אפשר לגייר אותו לכן הוא צריך לשנוא את התורה האומרת כך, והוא אמר שזה "חוק נאצי" (גוגני).

והתוצפה המדולה היא, שלאחמ"כ כשהיו צריכים לנסוע לז'נבה כדי להגן על דת ישראל, אזי מי שנסע ה' אותו אחד שאמר שזה "חוק נאצי" - הוא נסע כדי להגן על דת ישראל!... כזה אחד שמעולם לא היתה לו אף שייכות לדת ישראל, הולך לומר מהי דת ישראל?...

לכן, כשרואים ש'דגשו גוים ולאומים יהגו" יש לדעת שזה מתחיל מ'גנתקה את מוסדותינו', כשמצואים את פ"פ נתן גייר המאשר שההוא התגייר, אזי לאחמ"כ יוצאים מזה כל הענינים המדברים שם בתהילים.

ולא כולעת הטוענים הסוברים שזה כבר יד מסדר היום - אלא האמת היא שמגיירים כמו קודם, ויתירה מזו, באופן של מכירה סינאונומית ("האלטיטי"), ואין כאן המקום להאריך בה; וישנם כבר עשרות מקרים כאלו, ומהם כמה שנמצאים כבר בארץ הקודש, עד שעוד מעט כבר לא יוכלו לברר מיהו אמיתי ומי לא.

- אומר חומב"ם שלכל מצוה צריך להיות "מפוז ומכרכר בכל עוז", כיון שיהודי הוא תמיד "לפי ארון ה'", וכאשר יהודי יעשה את עבודתו בשמחה, אזי יהי "קץ שם לחשד", ו"יגשו בשמים ישחק" על כל ה'דגשו גוים ולאומים יהגו", עד לגרים גורדים, ויעברו בשעתא חדא וברגעא חדא מהחושך כפול ומכופל לאור המדול, עד ל"זיהי' לך הוי' לאור עולם", בגאולה האמיתית והשלילמה בקדוב ממש.

* * *
הוראה משבת הראשון וראש חודש
הראשון לאחרי חודש תשרי:

היצאה מחודש תשרי והכניסה לחודש מר-חשוון היא לכאורה ירידה, כפי שנראה גם לאיש פשוט: בתשרי ישנו מועדים, ולא סתם מועדים, אלא "מועבה במועדות", משא"כ בחודש מר-חשוון שאין שום יו"ט.

כמדובר כמ"פ, שבכל חודש ישנו יו"ט - חודש אחד ויחיד יוצא מן הכלל שאין בו חודש אחד - חודש מר-חשוון.

יתירה מזו: מובא בלוקט שבית המקדש הראשון נתחנן בחודש מר-חשוון, אך הוא לא נפתח עד לחודש תשרי הבא.

כפי שה' במשכן שבנה משה, שגומרה מלאכתו בחודש כסלו, אך העמידו רק בניסן. אלא שלפי זה נשאר שחייבים לחודש כסלו - "מעשה הפסיד כסלו שגומרה בו המלאכה, אמר הקב"ה עלי' לשלם. ומה שלם לו הקב"ה תנוכת חשונותי", שאירע בחודש כסלו.

ומסיים במדשי, שכך גם חייבים לחודש

בעונה"ה, ואפילו הקב"ה שעליו נאמר בגמרא (ע"ז ג, ב) שהוא "ישיב ומשחק עם לוייתו", אזי אומרים (ראה תוס' שם ד"ה אין) שזה רק בדיחוח בעלמא - אלפי"ל ע"י שמחה של מצוה יבוא ל"ישיב בשמים ישחק", בזמן "מסין רליון ברמלי" בסיון זמן הללות, ע"י עבודתו עכשיו בחושך כפול ומכופל, בתקופה כזו שלא ה' כמות, תקופה שעל עבודת גדולה אומרים שהיא "עצמאות", ועל גלות שלא ה' כמות אומרים שזוהי אתחלתא דגאולה, ואין פוצה פה ומצפף! ואדרבה: מסייפים ואומרים שזוהי "התקופה המדולה", ומדפיסים זאת עוד בעיתונות וכו'.

אזי, מה זאת-אומרת? - מעולם לא היו כאלו צרות על עניני תורה ומצוות: מעולם לא אמרו על גוי שהוא יהודי, שהו' דב הקשור עם גילוי-עריית ממש, שזה נוגע לכל הדורות, וה' ענין שבשבילו צריך להיות "יהודי ואל יעברו", והחושך מתגבר מרגע לרגע ("יועריט שטאקער און שטאקער")!

אלא זה מה שכ"ק מר"ח אדמו"ר אמר (לקי"ז ח"א סח, א-ב), שכשם שקודם עליית עמוד השחר אזי החושך הכי חזק, עדי' בנגוע לגאולה, כיון שנמצאים כבר שמור לגאולה, ורואים את כל הסימנים שבסוף מס' סוטה [ולא זקקים לעיני במס' סוטה - מספיק להביט ב"עריני וולג" [איוזו מפורסם במנותח] ולראות איד ש"בת כמה באמה וכלה בחמותה" (אין עכשיו חמון להרבות בשבחן של ישראל [בלשון סגי נהור]) - לכן החושך הוא חזק.

נשאלת השאלה: מהיכן לוקחים כח כדי לשבר את החשך?

וכל זה בנוסף לה"ל שאין בו ימים טובים.
יוצא א"כ, שבחודש זה המצב הוא של קידה גדולה ביחס לחודש תשרי המדובר במועדות.

אנפי"כ כל השבועות אלו אינם נוגעים ליהודי – כיון שהא"ר רק יודע ש"אני נבדלתי לשמש את קוני", ושהקב"ה אומר שהמעשה הוא העיקר, ונענין זה ישנו גם בחודש מר-חשון. ואדרבה: לא רק "גם" – אלא אז מתחילה העבודה העיקרית הקשורה למעשה בפועל בעולם, שהמעשה הוא העיקר – "ויעקב הלך לדרכו".

**כשם שקודם על"ית
עמוד השחר איז
החושך הכי חזק, ער"יז
בנוגע לגאולה, כיון
שנמצאים כבר סמוך
לגאולה – לכן
החושך הוא חזק**

חשון ע"ז שבזמנו נגמר בית ראשון ולא חזרה אז, ולכן – "וכן מר-חשון עתיד הקב"ה לשלם לו", בביתמ"ק השלישי (ע"ד מה ששילמו לכסלו בתנוכת בית שני בתנוכה), ואדרבה – בביתמ"ק השלישי יהי' "כפליים לתשי"י".

ומה רואים שבחודש מר-חשון ישנו צער גדול, ע"כ שבזמנו נגמר בנינו של בית ראשון ואנפי"כ לא חזרה אז:

וזהו צער אמיתי, וחר"א"י ממה שאומרים ש"מחשון עתיד הקב"ה לשלם לו".
יוצא א"כ, שבחודש מר-חשון ישנו צער כבר אלפי שנה מאז שנגמר בנין בית ראשון בחודש מר-חשון!
אלא שמקוויים שבמחנה בימינו בחודש מר-חשון יכונן ביהמ"ק השלישי.
והדיוק הוא: בחודש מר-חשון גופא הרי ישנם ימים רבים.. מקוויים ומבוקשים, שביית המקדש השלישי יתגלה לא בסוף החודש, אלא במחנה בימינו – במר-חשון גופא, בתחלת החודש, ואכן "צאי"י!

לעשות את העבודה, כיון ש"כל התחלות קשות" וצריכים אז לפרוץ ("דורוברעכו") את חדרד עבור סדר העבודה במשך כל השנה הבאה (כנ"ל).

יכול יהודי עדיין לשאול:

לכאורה המצב ד"ויעקב הלך לדרכו" הוא יורד לגבי המצב שלפנ"י, כפי שהענין ד"ויעקב הלך לדרכו" בפשטות הכתובים, שאצל יעקב אבינו היתה לכאורה ירידה לגבי מצבו הקודם:

עכ"פ – מזה מובן, שעד שבהמ"ק השלישי יתגלה, איז בחודש מר-חשון ישנו צער גדול מכל שבזמנו נגמר בנין ביהמ"ק והוא לא נתחנך אז.

נמצאים בהזמן העיקרי של הגאולה

.. נמצאים כבר בהזמן העיקרי של הגאולה – תיכף ומיד ממש – שהרי כבר "כלו כל הקיציין", הכל מצוחצות, ונמצאים במצב של "עמדת הכן כולכם" בתכלית השלמות, (משיחת א' ד"ז מחזשון - בעת ה"היידות" ה'תשי"ב - בלתי מוגה)

מה יהי עם ה"גנאים" אחר ביאת משיח?

ויהי' שבקרויב ממש נוכה שביית הכנסת וביית מדרשו זה, "מקדש מעט", יבוא – באופן ד'לכתיחילה ארציבער" – לביהמ"ק השלישי, בירושלים עיר הקודש, ובארצנו הקדושה. כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר: ומה שיהי' אז בקשר ל"גנאות" ישאלו אצל משיח צדקניו (משיחת שבת בראשית ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

מבצע העיקרי וניתן תב"ד העיקרי

ויע"ז נזכה בקרוב ממש למבצע העיקרי – גאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקני, ובבית תב"ד העיקרי – בית המקדש השלישי שיבנה במחנה בימינו, אמון כן יהי רצון.
(משיחת שבת בראשית, מבה"ז וע"ז מר-חזשון ה'תשמ"ז - בלתי מוגה)

ולמורבה הפלה – היו בכלל זה גם מדינות שדרכם להשתדל ולעשות כל התלוי בהם למען הצדק והיושר בעולם, כפי שראו גם בהתגמתם בקשר למאורעות במפרץ הפרסי באופן המתחייב ע"פ צדק ויושר (למנועי מצב של גזילה איש מרעהו, מדינה ממדינה כו'). כי גם בענין זה התנהגו באופן בלתי-רצוי ביחס לבני⁴].

ויש לומר ההסברה בה (שמאורעי בלתי-רצוי זה אירעי דקא בתקופה שבה רואים נסים גלויים) – ע"ד האמור לעיל שהסדר בעולם הוא באופן של העלם וחושך, ורק אח"כ נעשה גלוי האור, ומזה מובן שאין להתפעל מזה ש"דגשו וגים ולאומים יהמו", כיון שאין זה אלא "דק" (כסיום הכתוב), "כל ריגושן... כל ריגושן". כיון ש"ישב בשמים ישחק ה' לנגע למו", ולכן עומדים בני" בכל התוקף בכל הקשור לשלימותה של ארץ ישראל (ועלפיכ"כ בנוגע לדרושילים), בידיעם ש"כל הארץ של הקב"ה היא, הוא בראה... ונתנה לנו".

ו"ל יתורה מזה – שהענין ד"דגשו וגים ולאומים יהמו" גופא הוא מסימני הגאולה, כ"ש רש"י ש"דבתנו דרשו את הענין על מלך המשיח".

ויהי רוחו העיקר – שלאחרי כל סימני הגאולה תבוא כבר ותתקף הגאולה האמיתית והשלימה בפועל ממש, "כימיו צאתו מארץ מצרים אראנו נפלאות", שאז יהי' שלמות הענין ד"עולם חדש", "עיינאו לעליונים ונייחאו לתחתונים", ובאופן ש"לא ידעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ דערה את ה' כמים לים מכסים".

⁴ (משניות שבת בבאשור אסדר דגו דשמע"צ ושמחות ה"תש"א - תורה*)

* הקטעים שבאו בכתב שונה ובאירייתם הם מהשיחה שלא הוגהו.

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'צרת, ברית, בר מצוה או חתונה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה ב"יהי המלך

גם מתנה מקורית, גם הפצה בכמה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עייני תקרב ותדושי את התגלותו של הרבי מדי"ש

הדש: ניתן להלק את ה"יהי המלך" כהשורה כשמהות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחרית ניתן יהי' להוסיף כיתוב)

בארה"ב: 778-6670 (718)
באר"ק: 840-3153 (04)
התקשר עכשיו:

לעבר עבודתו, ובכללות – העבודה של מעשה בפועל, אין לו מה לפחד, כיון שגם אז אני נבראתי לשמש את קוני, ובמילא הקב"ה איתו. ואדרבה – דקא המעשה הוא העיקר. עד שדקא כאשר הוא עושה את עבודתו במעשה בפועל בעולם (התחל מחודש מר-חשוון) הוא מתברך בכל הברכות, עד לברכה גם על "דעך", כמאחז"ל ש"עיקר תולדותיו של צדיקים מעשים טובים", "תאי פרי – מצות".

וההוראה מזה היא כאמור:

בעמנו בשבת הראשון וראש חודש הראשון לאחרי חודש תשרי, כאשר מתחלת הכניסה לעבודה במעשה בפועל בעולם, "יעקב הלך לדרכו" – יש לקבל החלטות טובות, לא רק בחתובה ודיבור, אלא בעיקר במעשה בפועל, בנוגע לעבודה בזמן תבא, ויעישו זאת עד לאופן ד"פריצת".

שה ימרו יותר, ויזו יותר, את ה"אחשנה" ד"עלה הפורץ לפניכם", ונבנה בית המקדש השלישי בחודש מר-חשוון (כמ"כ בילקוט), וזוה גופא – במרה בימנו.

ועוד בזמן הגלות הולך ומוסיף ואור בכל הענינים של תורה ומצות ובכל הענינים שיחודים זקוקים להם, שעדיין בלות ל"ל בני ישראל ה' אור במושבותם".

עד שבקרב ממש באה הגאולה האמיתית והשלימה, והגויים יביאו את בני ישראל לארץ ישראל כפי שמביאים מנחה בכלי טהור (כמש"כ בהפסדה דשבת זו), ובעלאל דידן.

לפי זה הוא ה' בארץ ממורי אביו, יצחק ואברהם (שגם אבי קרוי בשם אב, כפי שרש"י מפרש בנוגע לשמו של יתרו ד"עורא"), בבאר יבנע. ואח"כ ה' ייצא יעקב מבאר שבע וילך חרנה", "חרון אף של מקום בעולם", ללב, שכמבין זה מצב הפכי מ"ישב יעקב בארץ מגורי אביו" (שר"י מאורח יותר אצל יעקב).

וא"כ, שואל הוהודי – כיצד יכול הוא לפועל ע"י עבודתו ב"חרו"?

ע"כ אומרים לו, שבהלכתו לחרו גם יעקב פחד מלבן ועשו, והקב"ה הבטיח לו ש"והנה אבני עמך ושמרתך בכל אשר תלך גו", וליעקב ה' איתו בחרו "פחד יצחק" ו"אלקי אברהם".

עד שהקב"ה הבטיח ליעקב בהלכתו לחרו "יהי" זעך כעפר הארץ ופרצת ימה וקדמה גו' ונברכו כך כל משפחות האדמה וברועי"ז. לא רק שהוא יפיק ויכבוש את כל הארץ, אלא גם "דועך" יעשו זאת. שזוהי הברכה הכי גדולה שאפשר לתת לאדם בכלל וליתודי בפרט, שגם זדעו יהיו כמותו.

ושמיעת הברכה מהקב"ה פעלה אצל יעקב ש"י"ש יעקב רגלי וילך ארצה בני קדם", היות י"מנשבתשך בשורה טובה שהוסיח בשמירה נשא לב את רגליו ונעשה קל ללכת". ז"א. שאף שיעקב הלך מארץ מגורי אביו לחרו, הוא ידע ששמה הקב"ה איתו ושומר אותו, ועוד יותר – דקא שמה הוא יתברך בברכותי חכי גדולות.

ומזה מובנת ההוראה עתה: כאשר מגיע תחלת חודש מר-חשוון, והודי יוצא מחודש תשרי שמורבה במעידת כו', ונפעל אצלו ה"יעקב הלך לדרכו", הוא יוצא לעולם

משירה לא יפחד מדמוקרטיא ולא ישאל אף אחד אם יכולה להיות "כפי' דתית"

פרסום ראשון בלשון הקודש – בעיריכת מערכת "יתי המלך"
... [בנוגע למשיח:] הרמב"ם פסק פסק-דין ברור ואף אחד לא חולק עליו, שהדבר
הראשון שצריך להיות הוא: "עמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה וכו' ויכוף כל ישראל לילך
בה ולחזק בדקה";

הדבר הראשון שיראו זה האם הוא מיוחד מדמוקרטיא או לא, האם הוא מיוחד ממונים או
מה"אידישע גוים" או לא; הוא לא ישאל אף אחד האם כולוה להיות "כפי' דתית" או לא, לא
אלא "כופו כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה", באם הוא יראה שיש באיזה מקום פירצה הוא
יתקנה ויחזקה.

... וכ"ז עוד בזמן הגלות.

לאחמ"ל יהי' ה"יילתם מלחמות ה' וינצח", ולאחמ"כ "ובנה מקדש במקומו וקבץ נדחיו
ישוראל", ורק אז יידעו ש"הרי זה משיח בודא", כלומר, שמשיהו יסיים את הגלות.

הרי כל מילה ברמב"ם היא מדייקת, כדועי שברמב"ם כל מילה היא מטבע ("דענדל")
והלכה – אזי הוא אומר בבירור שמשיהו יהי' זה שיוציא את בני ישראל מהגלות, ובנה את
בת המקוש וקבץ נדחיו ישראל. שמהו הרי מובן שלא שייך שום קיבוץ גלויות אלא עיי'
משיח צדקו. יתכן קיבוץ של כמה מישוראל בארץ ישראל וכו', אבל זה לא קיבוץ גלויות ולא
חתולת דאולה.

הסדר ברמב"ם הרי גם מדויק, כפי שכמה מפרשים מביאים ראיות לכך, ובמילא מובן
שהדבר הראשון שצריך להיות הוא "הוגה בתורה" – הוא לא יהי' זה שיקבל ארבע עשרה
אלף קולות, אלא הוא יהי' "הוגה בתורה", וזה לא מספיק שהוא רשם לחוג לחנף...
ואח"כ יכולים להיות כל שאר הענינים שהרמב"ם ממשיד שם.

(תרגום חפשי משיחת ש"ס בראשית (חתונות ב') ה"תשל"א – בפתח חתונה)

סימני הגאולה שבתקופתנו זו

בתקופתנו זו מתרחשים ברחבי העולם נסים ונפלאות (עד ל"צפלאות גדולות", ולא רק
באופן ד"לעשה נפלאות גדולות לבד", ש"אין בעל חנם מכיר בנישו", אלא גם) באופן גלוי
לעין כל – מעין ודוגמת והכנה לסינים ונפלאות דגאולה העתידה לבוא תכף ומיד, על"ל נאמר
ל"כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות".

ולדוגמא:

במדינות גדולות וחזקות הולכים ומשתנים סדרי השלטון והמשטר לטוב, טוב צדק
וירש – מעין ודוגמת והכנה **להיקון ושלמות העולם** בימות המשיח, כולל בנוגע לבני"ש –
נתינת חופש בכל הקשור לעניני החרות, תורה ומצוותו', עד לשיאתם של מאות אלפי יהודים
לחירות – מעין ודוגמת והכנה **לקיבוץ גלויות** (בבחינת "שועמי' חיים זכר") בימות המשיח;
המאורעות במפני הפסי – **מסימני הגאולה**, כמאז"ל בנוגע ל"מלכיות מתגרות כו",
ובפרטיות יותר – "מלך פס" (דקאי בפטרות על השטח שכולל עירק) מתגלה במלך ערבי
כו' וכל אומות העולם מתרעשין ומתבהלן כו', ואומר (הקב"ה) להם (לישראל). אל תיראו
הגיע זמן גאולתכם", וממשיך ומסיים "בישעה שמהל המשיח בא עומד על בית המקדש
והוא משמיע להם לישראל ואומר עונים הגיע זמן גאולתכם".

ולאידך – בימים אלה התאספו אומות העולם (שבעים אומות) באופן ד"רגשו גוים
ולאומים יהגו", לטעון לישראל ל"לסטים אתם כו",

ו[להעיר, שענינים אלה (כי הקצונות) דרועים ומפורסמים לכל עיני' שכותבים על זה
בעתונות וכו', ואעפ"כ, ששקוראים בעיתונות שתיכף ומיד בא משיח... – אומרים שזוהי
נבואה... גזמה... "אן איינדענדענשיש"... וכיו"ב בשאר פירשים ופסטים; משא"כ כשקוראים
בעתונות ש"ירגשו גוים" – הי"ש מתקבל ברצינות ובחומרה].

לא רק בנוגע לעזה או שומרון, אלא גם (ולכל לראש) בנוגע ליהודה כולל **ירושלים**, עיר
הבירה של ארץ ישראל, "קדית חנה דוד"

ו[לפלא – שמתבררם שלשם בחד, בתיבה אחת (וישעי), ובאופן שהתחלתה באות יו"ד
והחיה, ורושלים], שבה מודגשת השייכות לישראל, כיון שיו"ד קאי על יהודי (יא' איד').

– כמורמוז גם בתצויר דאות אליף, יו"ד למעלה ויו"ד מלמטה ווא"ו המחתב: יו"ד
מלמעלה קאי על הקב"ה, ויו"ד מלמטה קאי על יהודי, ועיי' החבור שביניהם (ואי"ו) נעשה
אליף, אלפון של עולם (ההמשכה והגלוי דהקב"ה בעולם) –

ועאכ"כ "יהודה" – שיש בו כל השם של **יהודי**, ועד"ז ירושלים, עיי"ש יראה ועיי"ש שלם
(שלימות היראה), שענין זה שייך ל**שוראל** דקאי].

– בה בשעה שהכל יודעים את התשובה לטענה זו המפורשת בהתחלת פירוש רש"י על
התורה: "כל הארץ של הקב"ה היא, הוא ברא ונתנה לאשר ישר בעיניו... נתנה לנו".

במעשה בראשית, שעליזי שדיבורו של האדם הוא כראוי, זה נהי' כלי ל"זנגלה גו' כי פי ה' דיבר".

ובפשטות, שבאשר בני ישראל צועקים בדיבור יזוי וואנט משיח נאז", והקב"ה הרי בודא חפץ בכך – אזי "מי מעכביז?" – "שאר שבעיסה" – אבל ביים השבת מתבטלים הרי כל המגומדים כו' (כמו שאומרים ב"כמונא"), במילא אפשר אז לפעול שיהי' "משיח נאז!"

ואז עם ענני שמיא לארץ הקודש, ושמה גופא בבית המקדש, ותלפך ומיד ממש, כך שבאש חודש חשוו יקריבו את הקרבנות דדאש חודש כמצות רצונך בביהמ"ק השלשי, וכאשר משיח בא "נאז", היום, יהי גם הדי' ימי ביקור (עכ"פ עד יום ב' דר"ח חשוו),

בגאלה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו, ומתוך שמחה טוב לבב.

(תמונת תפיש משיחת שי"פ בראשית היחסית - בליד תומה)

פ

כינוס-תורה הכי גדול

בחג הסוכות ובשמע"צ ושמח"ת מברכים שהחיינו ב' פעמים – ובחול"ל גם ביז"ט של של גלויות). נוסף על ברכת שהחיינו בר"ה (ויזה"פ).

ויש לחקור האם יברכו שהחיינו על ביאת משיח צדקנו – דלכאורה, אם מברכים שהחיינו על כל שמחה, בודאי יש לברך שהחיינו על השמחה הכי גדולה דביאת משיח צדקנו. וכאמור, בודאי ידונו בכה"ל בעת הכינוס-תורה, ועוד ועיקר – שהדיון בכה"ל בקשר לבאת משיח צדקנו יהי' באופן שחורים באמונה ובסתון שמשיח צדקנו בא תיפך ומיד ממש, ללא שהות זמן כלל, גם לא שהות זמן לחגור אבנטו ונעאכ"כ שהות זמן שאילת אבנט מחבירו] כדי להיות מוכן לקבל פני משיח צדקנו!

ואז יפתרו כל הספיקות – כיון שימשיכו בכינוס-תורה הכי גדול – הכינוס דכל בניו ללמוד "תורה חדשה מאתי תצא", ובאופן ש"לא ילמדו עוד איש את רעהו גו' כי כולם ידעו אותה".

(משיחת שי"פ בראשית היחסית - בליד תומה)

ביום השבת אפשר לפעול שיהי' "משיח נאז!"

תנהי: "ועד תנחות התמימים", תרגום: מערכת "יתי תמלך"

הרי רוצים לקשר כל ענין עם האולה . . מצינו סיפור שארע עם הצמח צדק ורחבי מהר"ש בנוגע לענין הגאולה:

רחבי מהר"ש נכנס פעם לאביו, הצמח צדק, ושאלו היכן קיום הקץ שונאמר על השנה ההיא (תר"ח). ענה לו הצמח צדק, שהדפיסו את הלקוטי תורה. אמר לו הרבי מהר"ש: רוצים אבל את משיח כפשוטו!

ורואים מכאן, שהשיא [של אותו דור (הצ"צ)] דיבד לפי דרגתו הוא, וביחד עם זה רצה הצמח צדק שתהי' דוקא אתערותא דלתתא מצד המטה ולע"פ דדגת המטה, ושדוקא זה יפעול את הענין.

מדוע מספרים לנו זאת – בכדי ללמד כאז"א, שביביביל זה אין זקוקים לנשיא בכח דוקא (הרי מהר"ש) שיעורר אתערוד"ת היל' אצל נשיא בפועל (הצ"צ), אלא כאז"א, אפילו איש פשוט ביותר, יכול וצריך לעורר אתערוד"ת שתפעול ענין למעלה.

ולכאורה, נשאלת ה"שאלה הודיעה": היכן זה מובא בגמלה? והמענה הוא בפשטות – בענין התפלה: ישנה מצות עשה מהתורה שכאשר ליהודי ישנם צרכים בגי חיי ומזוני וכיו"ב, עליו להתפלל בדיבור ולבקש זאת מהקב"ה.

ולכאורה, למעלה הרי הכל גלוי וידוע, ועאכ"כ הצרכים שכל יהודי זקוק להם, ועאכ"כ צרכי של איש פשוט שיש לו אמונה פשוטה ושלימה בהקב"ה, ופשיטותו קשורה עם פשיטות העצמות – ומדוע אז"כ צרכים שהיא יאמר זאת דוקא בדיבור בתפלה?!

תפצים דוקא באתערותא דלתתא, ודוקא בדיבור

והביאור בזה הוא, שתפצים דוקא באתערוד"ת שתבוא מצד המטה, ודוקא בדיבור. ואז"כ שעיקר התפלה היא בלב. אעפ"כ זה צריך לבוא גם בדיבור, וזה דוקא מעורר את החמשכה מלמעלה.

וזהו כל ענין התפלה, שכל מה שיהודי צריך, כולל הענינים הכי עיקריים, שאלו הם עיקר התבטות שבתפלת העמידה, הוא צריך להמשיכם מלמעלה ע"י הדיבור שלו.

. . . ויהי"ד שעי' **הדיבור** הראוי של בני ישראל, שהם מביעים זאת בגלוי – יתגלה דיבור של הקב"ה בכל העולם, ורגלה כבוד ה' ורואו כל בשר יחדיו כי פי ה' דיבר", שאע"פ שזה שייד להקב"ה, בכ"ז נהי' יהודי שותף להקב"ה במעשה בראשית (כמ"ש) במרוא בנוגע להאומר ויכולו בייום השבת), במילא הוא נהי' שותף גם בהענין דגלוי דיבורו של הקב"ה